

[Oluf Pedersen.]

medlem ikke ønsker at svare ja, men heller ikke tør svare nej?

(Kort bemærkning).

Elgaard: Uden hensyn til talinfiltrationen i forbindelse med fedtstofrationeringens op-hævelse må jeg sige til det ærede medlem hr. H. C. Hansen, at jeg ikke er enig i den vurdering af denne sag, som det ærede medlem har fremsat, hvorunder han har brugt både udtrykket urigtigt og et endnu stærkere udtryk. Det er min overbevisning i dag, ligesom det var det, dengang afstemningen foregik, at under de herskende produktionsmæssige og afsætningsmæssige forhold o. s. v. var det rigtigt at ophæve fedtstofrationeringen, hverken mere eller mindre.

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen: Jeg synes, det er det ærede medlem hr. Elgaards ret at have den opfattelse. Den kom også til udtryk ved afstemningen dengang. Det er min og mit partis ret at have den anden opfattelse, og jeg gad vist, om den, hvis jeg husker debatten sidste år nogenlunde rigtigt, ligger så forfærdelig langt fra det synspunkt, som kom til udtryk hos i hvert fald et enkelt medlem af den høje regering.

Det ærede medlem hr. Oluf Pedersen kan muntre sig med at stille de spørgsmål, han har lyst til at stille her. Det er stadigvæk medlemmernes ret at beslutte sig til, hvilken del af spørgsmålene de ønsker at besvare, og også på hvilken måde de vil besvare dem. Det ærede medlem må henholde sig til mit svar, som er givet her i dag.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: Jeg henholder mig selvfølgelig til det ærede medlem hr. H. C. Hansens svar, som går ud på, at det ærede medlem giver mig ret i tallene. Derom kan ingen tvivl være. Det ærede medlem tør ikke bestride tallenes rigtighed. Hvad nytter al den anden snak?

Man må være klar over, at det ærede medlem som minister har givet bestemte oplysninger om tabet, der var gjort op til 185 mill. kr. Det viser sig, at det er fuldstændig urigtigt. Når man er klar over, at der ikke er sket den stigning i smørforbruget, som der var regnet med, og at stigningen af margarineforbruget kun har været $\frac{1}{4}$, og at man oven i købet har haft en øget fedteksport, som der slet ikke har været regnet med, forstås man godt, at det ærede medlem har

regnet forkert. Der er ikke noget at sige til det. Hvorfor ikke indrømme det? Er man så fattig, at man ikke tør indrømme en fejltagelse?

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen: Det er vist umuligt at gøre det begribeligt for det ærede medlem hr. Oluf Pedersen. Jeg skal gentage det. Jeg anser det for naturligt og forståeligt, at der mellem de tal, der foreligger i dag, og de skøn, som blev opstillet i sin tid, er differencer. Jeg ved ikke, om det gør det mere forståeligt for det ærede medlem. Jeg håber det, men jeg har indtryk af, at det kniber. En hvilken som helst minister, der i en given situation skal afgive sit skøn her i tinget, kan, selvom han har udarbejdet det så omhyggeligt og forstandigt som muligt, meget let komme ud for differencer fra de faktiske forhold.

Det ærede medlem skulle acceptere dette og lade være med at lave alle disse bondefangerkneb ved afslutningen af debatten. Det tjener ikke noget formål.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: Jeg har gjort den betragtning gældende, at der slet ikke var noget galt i, at den daværende minister regnede forkert. Det, som jeg er fortørnet over, er, at det ærede medlem nu bagefter kommer og siger til tinget: jeg har skønnet rigtigt, til trods for at det ærede medlem både har skønnet og regnet forkert. Det er det, jeg synes er urimeligt. Kendsgerningerne viser, at det regnestykke, socialdemokraterne stillede op, og som de betragtede som værende så glimrende et regnestykke, at de på grundlag af det tog deres tøj og gik, slet ikke var noget at gå for, og det kan man lige så godt indrømme i dag.

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen: Nu skal vi vist ikke for-tabe os i diskussion om det, der skete dengang. Det lå ganske klart på forhånd, at socialdemokratiet anså den disposition, man traf, for at være en urigtig disposition med henblik på vore valutavanskeligheder, at den senere ville føre med sig, at vi skulle beskæftige os med meget omfattende skattebyrder. Hvad det ærede medlems forskellige konstruktioner skal føre til, ved jeg ikke.

Skal jeg gentage det endnu en gang, så det er forståeligt: det skøn, som oprindeligt blev forelagt, var et skøn. Der er utvivlsomt differencer mellem det skøn og de tal, som